

Браћо и оци! Света страдања Господа нашега Исуса Христа у души благоговејног човјека производе умиљење, рађају сузе и приводе душу у велико смирење. Нарочито дејство она показују на хришћанина у ове свете дане, у које се извршило спасење човјека. Јер шта се тада збило? Савјет, састављен ради убиства Његовог, везивање, кад Га узеше и повукоше на суд као преступника, стајање на суду пред Пилатом, мучење и испитивање, кад Га вођаху по другим судовима код Ирода, Ане и Кајафе, шамарања, пљување, срамоћења, узлазак на крст, прибадање руку и ногу, окушање жучи и оцта, пробадање ребра и остало, - све што је просијало и засјало, што сав свијет не може у себе да прими, о чему не могу испричати како би ваљало не само не људи, него ни ангели.

Проникнимо, браћо у величанственост ове неизрециве тајне. Против онога Који објављује савјете срца и од Којег се не сакрива ни једна помисао срца, сачињавају савјет да Га убију. Онај Који управља цијелим свијетом наређењем Својим и силом Својом Боженственом, предаје се у руке грешних људи. Онога Који заповиједа облацима да дају кишу на земљу, вуку свезаног на суд. Онај Који је *педљем измјерио небеса и у мјеру смјестио прах земље, и измјерио на кантару планине и на тасовима кантара брда* (Ис. 40:12), шамара слуга. Главу Онога Ко је украсио земљу цвијећем и биљем, дрвећем и травом, овјенчаше данас трновим вијенцем. Онога Ко је посадио у рају дрво живота обукоше у црвене хаљине и прикуцаше за дрво живота. Какав величанствен и натприродан призор! Угледало је ово сунце, и сакрило своје зраке, угледао је и мјесец и помрачио се, осјетила је земља и од страха затреперила и поколебала се, видјело је камење и распало се, сав свијет се смутио и сва је творевина пала у метеж од страдања Творца Својега.

А ми - шта је са нама, браћо? Ако су се бездушне и безосјећајне стихије, као обдарене душом и живе, ужаснуле и измјениле понашање своје у страху од виђења онога што се са Господом збива, нећемо ли ми, људи разумни, који смо од Бога добили толике дарове, људи за које је Христос умро, пасти у умиљење и нећемо ли заплакати у ове дане? Зар не бисмо били бесловеснији и неразумнији од бесловесних животиња и безосјећајнији од камења? Не, браћо, не. Са страхом и трепетом запјевајмо и прославимо Божанствене страсти Спаситеља Христа Бога нашега, измјенивши се добрим измјењењем и сараспињући се са нашим Владиком повиновањем и одсијецањем своје воље, уништавањем плотских наслада и лоших жеља.

Обратимо пажњу на то како много тога нас гура и побуђује ка љубави Божијој. Ко је од нас из љубави према своме другу био бачен у тамницу или је пожелио да умре за љубљеног свог? А благи наш Бог није једну или двије, него многе и безбројне страсти изволио претрпјети ради нас, осуђених. Размишљајући о томе, блажени Павле истинито је рекао: *Јер сам увјерен да нас ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглаварства, ни силе, ни садашњост, ни будућност, ни висина, ни дубина, нити икаква друга твар неће моћи одвојити од љубави Божије, која је у Христу Исусу Господу нашем* (Рим. 8:38-39). Јер такву је љубав према нама показао,

Јер Бог тако завоље свијет да је Сина својега Једнороднога дао, да сваки који вјерује у њега не погине, него да има живот вјечни

(Јн. 3:16). Због тога су и свети, преподобни и праведни жељели да принесу, колико-толико, ударје Богу за велику љубав коју Он има према нама, а пошто ништа нису имали, једни су примијели крв своју, други су изнурили и исушили тијело своје постом и другим подвижничким трудовима, а трећи су раздијелили имање своје на милостињу, пјевајући са божанственим Давидом:

шта ћу узвратити Господу за све што ми је дао?

(Пс. 115:3). И ми ћемо, браћо, увијек понављати ове ријечи, служећи Му са љубављу која не јењава, свом душом нашом, свакодневно прилажући старање и усрдност у дјелима нашег спасења, да бисмо са светима постали насљедници вјечних блага, у Христу Исусу, Господу нашем, Којем приличи слава и моћ са Оцем и Светим Духом, сада и увијек, и у вијековима вијекова. Амин.